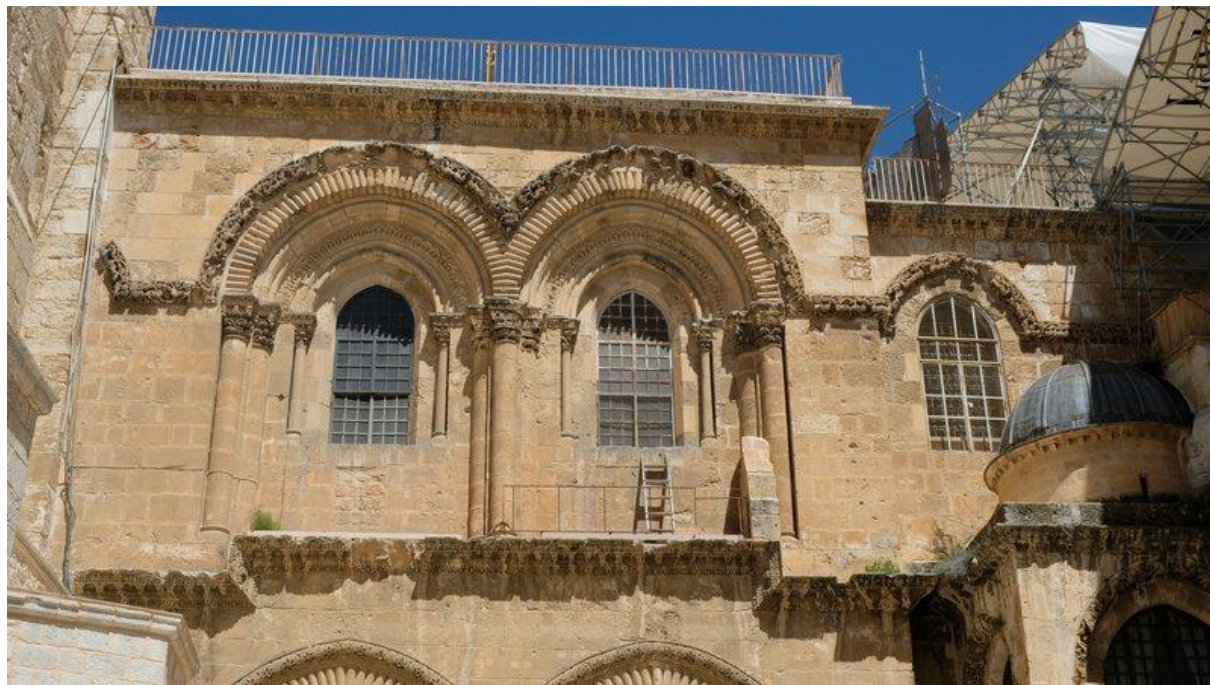


Bazylika Grobu Pańskiego

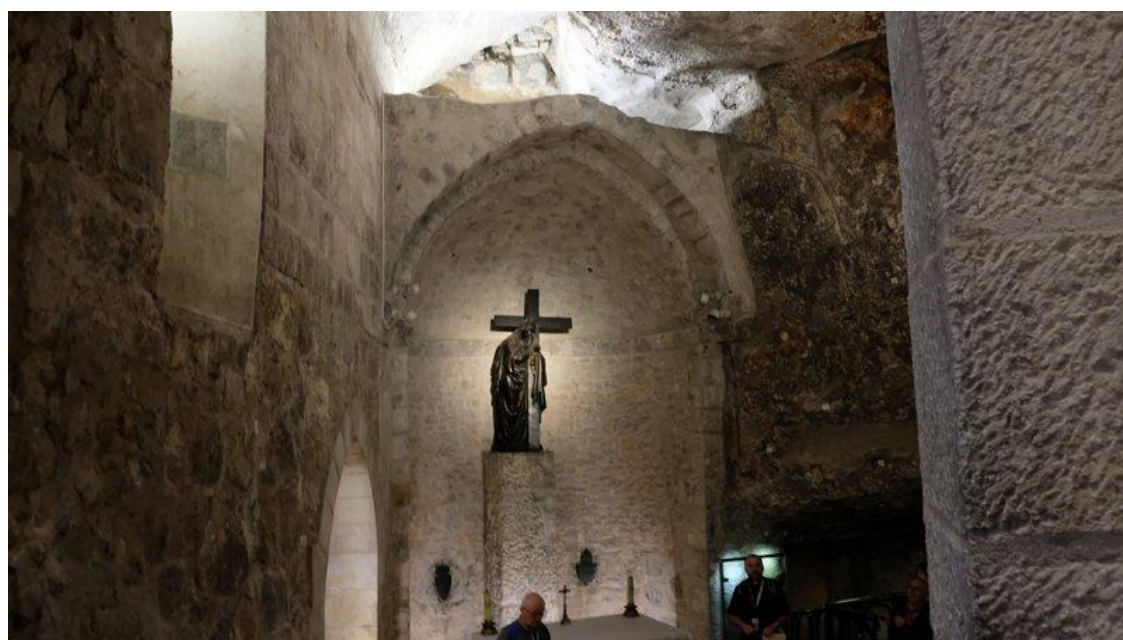
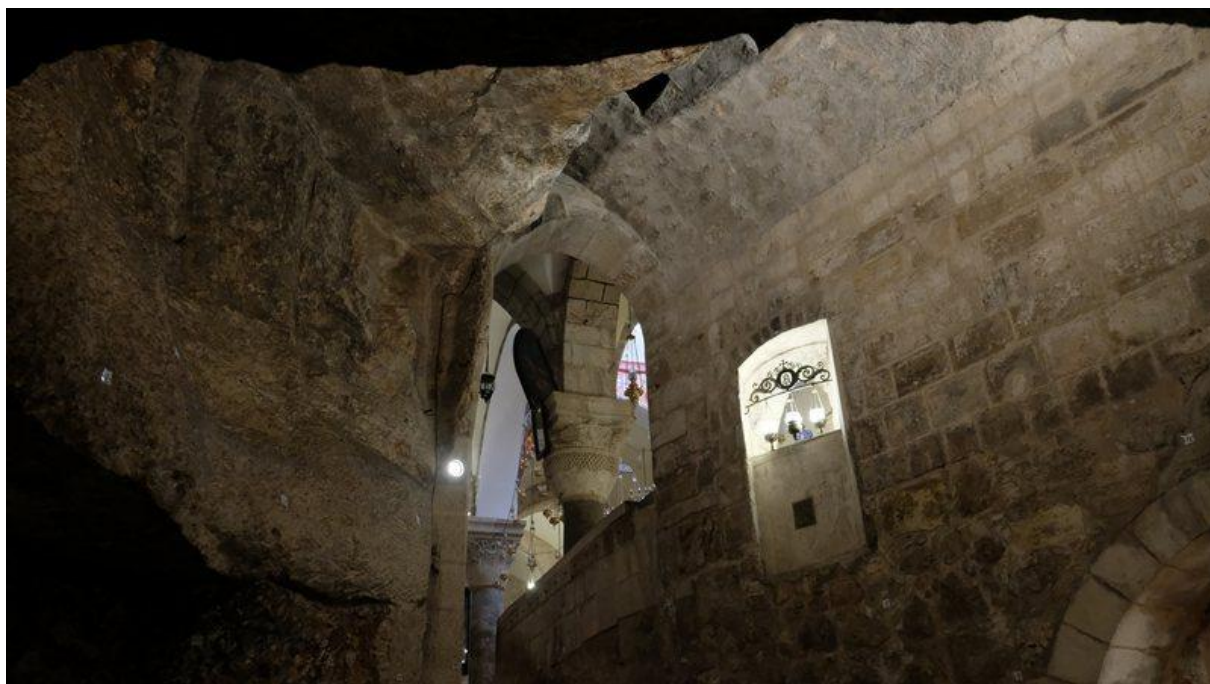
Bazylika Grobu Pańskiego - tak ją nazywają katolicy i protestanci, natomiast chrześcijanie Wschodu, a więc prawosławni, Ormianie, Koptowie nazywają ją *Bazyliką Zmartwychwstania*.



Po zdobyciu i zniszczeniu Jerozolimy przez Rzymian w roku 70 prześladowcy chrześcijan starali się uniemożliwić te pielgrzymki, dlatego w II wieku nad Grobem Pańskim i Golgotą wybudowali świątynię pogańskiej bogini miłości – Venus.

Po legalizacji chrześcijaństwa w 313 roku przez cesarza Konstantyna Wielkiego jego matka św. Helena odbyła w 325 roku pielgrzymkę do Ziemi Świętej, która wiązała się z wieloma bardzo ważnymi wydarzeniami i decyzjami.

Odnaleziono wtedy zaginioną relikwię Krzyża świętego, ale też postanowiono wybudować na tym miejscu bazylikę.



Zburzono więc pogańską świątynię i na jej miejscu stanęła potężna Bazylika Zmartwychwstania, którą ufundował sam cesarz.

Została ona zaprojektowana w taki sposób, by w jej obrębie znalazły się miejsca najświętsze dla chrześcijan: Grób Pański, skała Golgoty, a także miejsce, gdzie odnaleziono zostały trzy krzyże.

Bazylika miała 120 m długości i 70 m szerokości. Konsekrowano ją 14 września 335 roku, co do dziś przypomina nam święto Podwyższenia Krzyża świętego.

Przetrwiała ona niecałe 300 lat. Zniszczyli ją bowiem Persowie, którzy zdobyli Jerozolimę w roku 614.

Grób Pański został celowo sprofanowany, a relikwie Krzyża świętego zrabowane.

W 629 roku po zwycięskiej wojnie z Persami cesarz Herakliusz odzyskał Krzyż i odbudował bazylikę.

Dziewięć lat później Jerozolimę zajęli muzułmanie. Dla chrześcijan przyszły znów ciężkie czasy.

Pierwsi władcy muzułmańscy uszanowali Grób Pański i Bazylikę Zmartwychwstania.

Dopiero w 1009 roku kalif al Hakim, zwany Szalonym, rozkazał zburzyć bazylikę. Grób Pański został sprofanowany po raz trzeci.

Podjęmowane były próby rekonstrukcji bazyliki, ale ograniczali je władcy muzułmańscy. Dopiero po zdobyciu Jerozolimy przez krzyżowców w 1099 roku przystąpiono do odbudowy bazyliki, jednak już w skromniejszej formie niż pierwotna – konstantyńska.

Po pożarze w 1808 roku, który zniszczył m.in. Grób Pański, konieczna była kolejna rekonstrukcja.

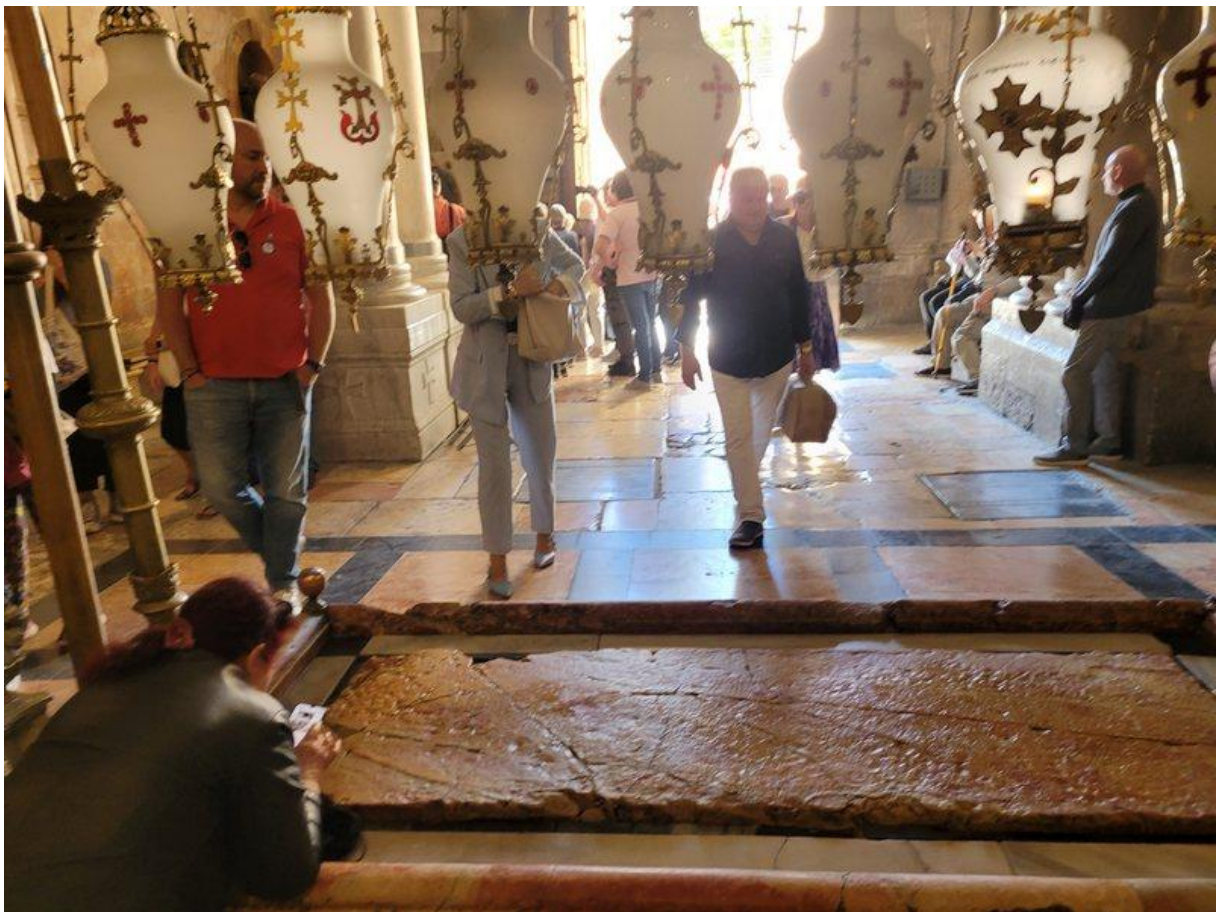
Nie zmieniła ona jednak zewnętrznej bryły bazyliki, a tylko wewnętrzny jej wygląd.

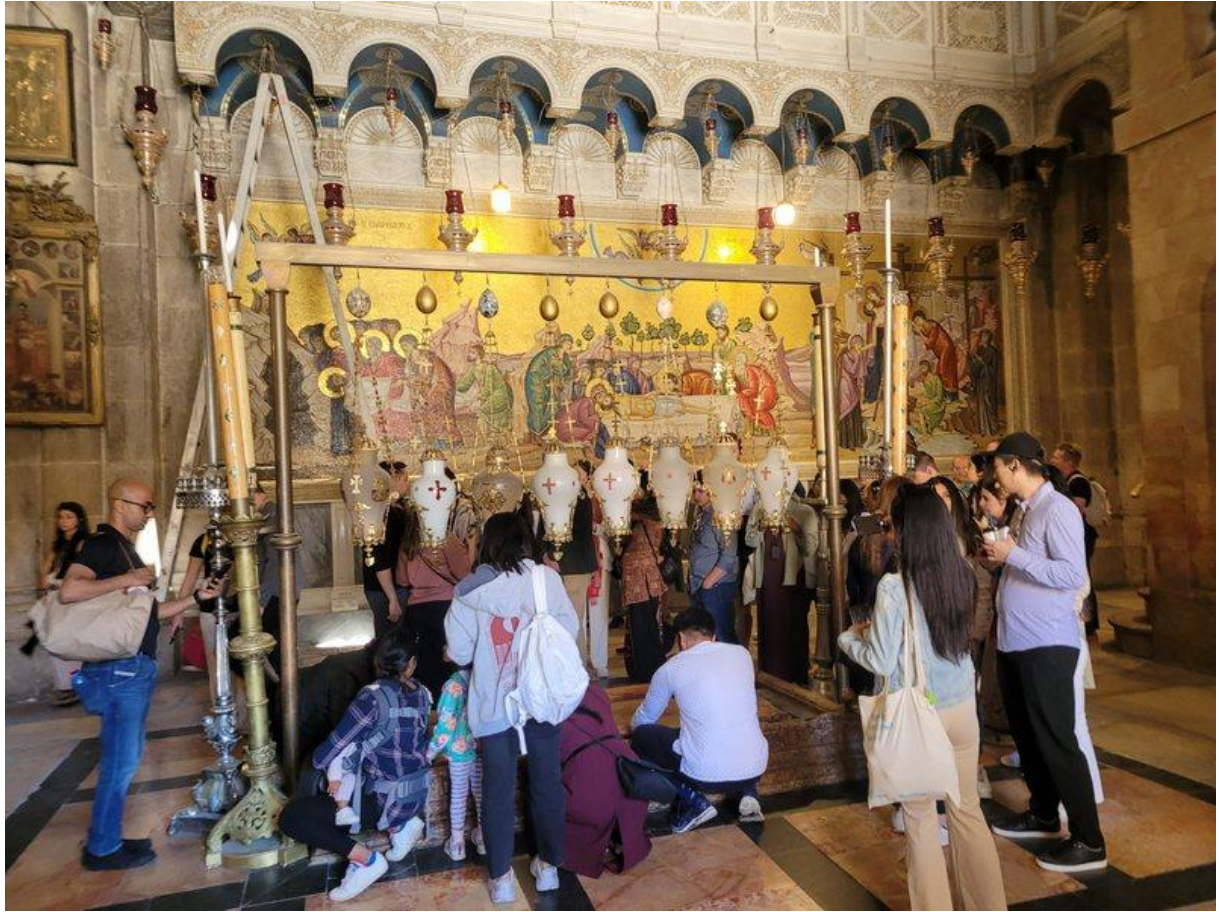
To wtedy ujawniły się bardzo mocne napięcia pomiędzy chrześcijanami, którzy sprawują pieczę na bazyliką, a są to cztery wyznania: katolicy, prawosławni, Ormianie i Koptowie.

Od tamtych czasów też odgrywają oni w Bazylice Grobu Pańskiego główną rolę. Katolicy reprezentowani tam przez Ojców Franciszkanów.

Bazylika podzielona jest na cztery strefy przestrzenne i ściśle określone pory czasowe, w których poszczególne wyznania mogą sprawować swoją liturgię.

Kamień namaszczenia - na nim - według tradycji - zostało złożone ciało Pana, aby je przygotować do pogrzebu. Zgodnie z żydowskim sposobem grzebania namaszczone je, obłożono mirrą i aloesem i zawinięto w całun. Kamień ten kilkakrotnie w ciągu dnia namaszczone jest olejem z mirry i nardu. Jego woń, nazywana wonią zmartwychwstania, roznosi się stamtąd na całą bazylikę.









Innym ważnym miejscem, zwłaszcza dla katolików, jest Kaplica Najświętszego Sakramentu, zwana kaplicą Ukazania się Chrystusa swej Matce. To bardzo stara tradycja chrześcijańska, że Pan Jezus po swoim zmartwychwstaniu ukazał się jako pierwszej właśnie swojej Matce. W kaplicy tej znajduje się też fragment kolumny, do której według starożytnego podania, był przywiązany Pan Jezus podczas biczowania.

Nieopodal znajduje się kaplica objawienia się Zmartwychwstałego Marii Magdalenie.



